

Wij krijgen drie zondagen na elkaar een tekst uit het evangelie van Mattheus, waarin Jezus spreekt over een wijngaard, over de eigenaar, over wie er in werkt en waarin hij vooral zijn hoop uitdrukt naar goede vruchten. In de gelijkenis van de vorige zondag (de arbeiders van het eerste en het laatste uur) wilde Jezus ons laten zien hoe Gods gerechtigheid verbonden is met zijn goedheid en zijn vrijheid om het goede te doen. In deze gelijkenis leert de Heer dat degenen die aan de wil van de Vader voldoen, het Koninkrijk van God zullen binnengaan, niet degenen die slechts 'ja' zeggen en 'nee' doen.

1. Deze gelijkenis is door de Heer verteld op Palmzondag en was gericht tot de Joodse religieuze volksleiders. Het zijn de hogepriesters en oudsten die "ja" zeggen aan God, maar uiteindelijk niet doen wat van hen verwacht wordt; het zijn "ontuchtige vrouwen en tollenaars" die "neen" hebben aan God gezegd maar door nadenken en bezinning tot "ja" komen, zal de Heer zeggen.

Laten we de gelijkenis kort bekijken:

Er is duidelijk een verschil tussen deze twee zonen van de gelijkenis. Wat hebben ze beiden gemeenschappelijk? Dat ze allebei moeite hebben met de wil van God, om gewoon 'ja' te zeggen en ook 'ja' te doen.

De ene zegt: "Ik ga niet"; maar hij gaat toch. In vrijheid gaat hij even nadenken, en hij verandert nadien van mening. Zijn "ja" is vrucht van een rijpingsproces, van bekering. Deze zoon, zal de Heer zeggen, vertegenwoordigt "zondaars", niet zomaar zondaars, maar berouwvolle zondaars. Ze erkennen Jezus als "het koninkrijk van God in hun midden" (*"Men kan niet zeggen: kijk, hier is het of: daar is het. Want het Rijk Gods is midden onder u"* Lk 17: 20-21) en bekeren zich tot God. De Heer zegt tegen de religieuze autoriteiten dat deze *"eerder dan gij het Rijk Gods binnen"* gaan.

De andere zegt: "Ja"; maar hij blijft zitten en hij gaat niet. Deze zoon vertegenwoordigt de "rechtvaardigen": niet zomaar een soort rechtvaardigen, maar degene die *"overtuigd van eigen gerechtigheid, de anderen minachtten"* (Lk 18: 9). Ze willen Christus niet erkennen als "het Koninkrijk van God midden onder hen" en bekeren zich niet tot God. *"Als Ik de werken van mijn Vader niet doe, behoeft gij Mij niet te geloven, maar als Ik ze wel doe, gelooft dan die werken, al wilt ge Mij niet geloven"* (Joh 10: 37-38) had Christus tot hen gezegd.

Johannes de Doper was hen aan het voorbereiden om Christus te ontvangen, *"onder u staat Hij die gij niet kent, Hij die na mij komt; ik ben niet waardig de riem van zijn sandalen los te maken"* (Joh 1: 26-27) zei hij tegen de mensen die luisterden. Die mensen werden bekeerd door het voorbeeld en de prediking van Johannes de Doper, terwijl *"maar zelfs, nadat ge dit had gezien, zijt ge toch niet tot inkeer gekomen en hebt ge hem geen geloof geschonken."*

2. Waarom staat er terecht *"tollenaars en de ontuchtige vrouwen"*? Het is niet dat alleen zij bekeerd waren, maar de Heer neemt de meest verachte uitersten om aan te geven dat alle soorten mensen bekeerd waren, want in feite, met de prediking van Johannes, werden 'alle soorten mensen' bekeerd vertelt ons het Evangelie (*"Heel de landstreek Judea en alle inwoners van Jerusalem trokken naar hem uit en lieten zich door hem dopen in de rivier de Jordaan, terwijl zij hun zonden beleden"* Mk 1:5); en hetzelfde gebeurde met de prediking van Jezus.

En Jezus noemt *"tollenaars en ontuchtige vrouwen"* ook om de waardigheid te tonen van elke persoon die in staat is om goed te doen, zelfs nadat hij moeilijk met God is geweest.

3. De gelijkenis is ook gericht tot christenen van alle tijden, tot ons. We mogen zoveel leren:

a. Het eerste is om ons enthousiasme en liefde voor Christus in ons dagelijks leven te vernieuwen. Hij is het Koninkrijk van God waarin we binnengaan door de doop en de sacramenten. Wanneer Christus in de ziel leeft door genade, door de werking van de Heilige Geest, is het Koninkrijk van God in de ziel. Hij noemde zichzelf '*de weg, de waarheid en het leven*' (Joh 14:6). De ontmoeting met de Heer leidt tot liefde voor God en de naaste, tot de vreugde om hem te zien groeien in de harten van de broeders, in de samenleving.

b. Het tweede is om onze dankbaarheid jegens God voortdurend te hernieuwen, omdat Hij ons helpt het 'nee' in te trekken dat we vaak hebben gezegd om te kunnen doen wat Hij wil en waarvan Hij weet dat dit het beste voor ons is. "*Het woord leeft als onze daden spreken. Laat je woorden zwijgen en doe je daden spreken*" zei Sint Antonius van Padua. En om hem te bedanken omdat Hij onze Vader is die ons laat werken in zijn wijngaard. Door de bewerking van de Heilige Geest leidt Hij ons naar Jezus omdat Hij wil dat de christen vol is van goede daden.

c. Tot slot, om de mooiste deugd van de christelijke hoop nieuw leven in te blazen: als een geweldige vakman werkt de Heilige Geest in de zielen van mensen en leidt ze tot Christus. Sint Augustinus schrijft: "*Sero Te amavi*": "*Te laat heb ik U liefgehad ... Gij waart in mij en ik was buiten U ... Gij waart met mij en ik was niet met U! ... Gij hebt mij aangeraakt, en ik ben ontvlamd naar uw vrede!*" (Conf. X, 26,38). Het "nee" van Augustinus werd een volle "ja" vol blijdschap.

De christen is een persoon met een hart vol serene vreugde en hoop: hij weet dat God werkt in zijn ziel zodat hij "ja" kan zeggen met zijn leven, en dat hij God ook helpt om in zijn ziel te werken met zijn naasten, met naastenliefde, met gebed, met concrete acties.

Moge de Heilige Maagd ons model zijn door "ja" tegen God te zeggen en dit in daden om te zetten. Zij, die zei: "*mij geschiede naar uw woord*" (Lk 1:38) en haar leven in dienst stelde van haar Zoon en ten dienste van ons, haar kinderen.

Amen.